

Maria H. Buijs

Simsímeya

Klank uit een ver verleden

GigaBoek

Dankbetuiging

Mijn dank gaat uit naar:

Door Ploeg, omdat je mij aanspoorde om te gaan schrijven en mij bent blijven steunen tijdens het hele schrijfproject. Mij geholpen hebt inzichten te krijgen en daarop te vertrouwen.

Elly Sullivan, Arie Moerkerk, Yvon Moerkerk (1944-2015), Jan en Elly Fischer, omdat jullie als eersten het manuscript lazen, er de nodige fouten uit haalden en mij stimuleerden om door te gaan.

Fathea Eid Marzieg, omdat je voor me zorgde als een zus en emoties met mij deelde. Voor je goedheid, gezelligheid en moed.

Abu Selem Supiel (1959-2016) omdat u mij toeliet in uw familie, de sleutel toevertrouwde van uw huis en gegevens van uw geschiedenis ontsloot.

Familie en vrienden uit Elrahaa en Wadi Sepea, omdat jullie mij gastvrij en liefdevol onderdak boden in jullie bedoeïenenbestaan, maaltijden met mij deelden en mijn vele vragen beantwoordden.

Selem, voor al jouw hartelijkheid, zorg en aandacht en het contact dat je telefonisch met mij onderhoudt.

Ramadan Musa Eid omdat u voor mij de simsimeya speelde en mij terugbracht naar de klank van vroeger!

Mijn kinderen, omdat jullie mij scherp hielden en mij leerden onvoorwaardelijk lief te hebben. Ik ben dankbaar dat jullie mij

uitkozen om jullie moeder te mogen zijn. Dank voor al jullie liefde, zorg en hulp.

André Nuyens, omdat je mij met raad en daad bijstond, mij liet inzien dat ik moest schrappen om mijn verhaal naar de kern te brengen.

Roel Koedijker van uitgeverij GigaBoek, omdat we een fijne en efficiënte samenwerking hadden, voor je speurwerk en expertise om de laatste puntjes op de i te zetten. Voor het meedenken en raadgeven om dit boek tot een mooie uitgave te maken.

Mijn speciale dank gaat uit naar *Suliman* voor zó veel. Omdat je mij de hand reikte op het juiste moment. Omdat je mij vertrouwen schonk, nieuwsgierig was, je hart opende en het aandurfde ons zielsverwantschap aan te gaan. Je zorgde voor mij als voor je eigen moeder. Je bent mijn zoon, mijn vriend en mijn leraar. Voor altijd.

Dit boek draag ik op aan
Fathea Eid Marzieg
en
alle moeders
die een kind verloren.

Inhoud

Altijd Heimwee (songtekst)	10
Inleiding	13
 Diamantjes in mijn ogen	 17
<i>Amira</i>	29
Het grote verlangen	35
<i>Munsif en Afya</i>	49
Vakantieliefde	55
<i>Naar Caïro</i>	67
Zuid-Afrika	77
<i>Afya naar Caïro</i>	89
Moeder	97
<i>Afya overlijdt</i>	103
Frankrijk	109
<i>Amira en Shawqi</i>	119
Arabisch bloed	125
<i>Uithuwelijking</i>	139
Terug naar Nederland	147
<i>Amira en Hakem (1)</i>	155
Vechten en overleven	163
<i>Het huwelijk</i>	181
Op weg naar vroeger	189
<i>Amira en Hakem (2)</i>	201
Jordanië	209
<i>Suhail</i>	219
Hij is mijn zielenzoon	227
<i>De ontvoering</i>	249
Syrië	257
<i>Moeder zonder kind</i>	267

Caïro		273
<i>De nachtmerrie</i>	283	
Het weeshuis		289
<i>Loslaten en vertrouwen</i>	301	
Suliman in het ziekenhuis		305
<i>Het bericht</i>	313	
Woestijnwind door mijn geest		325
Slot		335
 Nawoord		 345
Betekenis Arabische namen		347
Woordenlijst		349

Altijd Heimwee

Is het gewoon of is het vreemd
Ik voel me altijd een beetje ontheemd
Een beetje verdwaald, een beetje verloren

Dat wat ik mis had nooit een naam
Maar heeft bij mij altijd bestaan
En ik wil het ook houden, ik laat het niet gaan

Ik heb altijd heimwee
Altijd heimwee
Altijd heimwee
Altijd al
Zo'n verlangen
Naar de sterren
En nog verder
Altijd al

Vroeger als kind, diep in de nacht
Dikwijls gedroomd, zo dikwijls gedacht
Het komt als ik groot ben, alles komt later
Later verliefd, later op reis
Later beroemd, dapper en wijs
Later, ja later, maar het was anders
Want dat wat ik wou en wat ik bedoel
Dat is een hemelhoog gevoel
Dat stijgt in je hoofd, waarin je gelooft

Ik heb altijd heimwee
Altijd heimwee
Altijd heimwee
Altijd al
Zo'n verlangen
Naar de sterren
En nog verder
Altijd al
Het is niet gegaan zoals ik dacht
Er bleef iets bestaan dat wenkt en smacht
Ik reis door het licht op de stem van de stilte

Haar hoogten zo hoog, m'n armen gespreid
De liefde zo lief, voorbij de tijd
Oneindig ben ik toegewijd

Altijd heimwee
Altijd heimwee
Altijd heimwee
Altijd al

tekst: Herman Pieter de Boer
muziek en uitvoering: Lenny Kuhr

Inleiding

'Het bewustzijn opent deuren naar tal van nieuwe wegen, inzichten en de wereld om ons heen. Het bewustzijn is een wakkere toestand waarin de geest ziet, ervaart en naar een realiteitsniveau reikt. In iedere fase van ons leven bereiken we hierin hogere niveaus, zodat we in de loop van de tijd een dieper begrip krijgen van onze ware aard en van het doel dat voor ons ligt.

Bewustzijn is de sleutel tot een goede aanpak en verwezenlijking van het leven, waarbij ziel en geest in harmonie zijn. Een verhoogd bewustzijn creëert de poort voor onze geest om te gaan naar die gebieden vol mogelijkheden waar alles kan worden bereikt en waar we kunnen kiezen hoe we willen leven en het leven willen ervaren. Het besef van de grotere werkelijkheid maakt ons vrij.

Wanneer we ons bewust worden van de geheimen van onze ziel geeft het een diep gevoel van verwondering en opwinding van het ontdekken van nieuwe schatten. Het onderzoek van onze innerlijke rijkdom is misschien het grootste avontuur, want deze rijkdom kan ons nooit worden afgenomen of worden vernietigd, anders dan wanneer we daar bewust voor kiezen.'

The Angelic Year - Ambika Wauters

Toen er in mijn leven zo veel gebeurde dat ik niet gepland had, begreep ik niet waarom ik kennelijk de verkeerde wegen insloeg, terwijl ik het zo graag goed wilde doen. Ik begon aan een zoektocht om antwoorden te krijgen op mijn gevoelens van heimwee en falen. Het tij keerde langzaam maar zeker toen ik op mijn veertigste

besloot yoga te beoefenen. Daardoor kwam ik in aanraking met mensen die het leven vanuit een ander gezichtspunt benaderden dan ik gewend was. Een gezichtspunt waarin je zelf verantwoordelijkheid neemt voor de wegen die je bewandelt volgens het idee dat alles in je leven een doel en zin heeft. Ik las boek na boek om mijn gezichtsveld te verbreden. De volgorde van die boeken was willekeurig, maar achteraf zat er een lijn in die mijn bewustzijn aanwakkerde. Ik kwam steeds dichterbij mezelf en begreep dat de onbegrijpelijke wegen die ik was ingeslagen nodig waren om tot zelfreflectie te komen. Ik maakte drastische verschuivingen mee in de wijze waarop ik de wereld, de mensen en het leven bekeek. Ik ben dankbaar voor de kennis die er op dit punt beschreven en te vinden is en voor de handreikingen van mensen die bereid waren mij te helpen. Terugkijkend had alles te maken met *synchroniciteit*. Op het juiste moment iemand tegenkomen, die zo veel losmaakt dat er niet aan voorbijgegaan kan worden. Op het juiste moment er vol voor gaan of je er juist van losmaken. Op het juiste moment mensen ontmoeten die gelijkgestemd zijn of je een spiegel voorhouden. Toevalligheden serieus nemen. Zoeken naar wat er meer zou kunnen zijn tussen hemel en aarde. ‘Zoekt en gij zult vinden’ was in mijn jeugd een uitspraak die ik veelvuldig hoorde. Ik dacht toen alleen nog aan aardse dingen die zichtbaar, tastbaar en bewijsbaar waren. Nu weet ik dat de zoektocht veel dieper gaat, tot ieders eigen bewustzijnsgrens. Of bestaat die grens niet en houdt de zoektocht daarom nooit op? Welke avonturen liggen er nog in het verschiet? Ik zie een lange weg met steeds minder zijpaadjes. Ik heb het vertrouwen dat ik in de toekomst niet meer het gevoel zal hebben de verkeerde weg te bewandelen, want die bestaat niet wanneer je altijd het beste uit jezelf probeert te halen.

Maria

‘Wanneer we verbonden blijven met de goddelijke bron in ons binnenste en de mysterieuze toevalligheden waardoor ons leven geleid wordt beter gaan opmerken, beginnen we scherper inzicht te krijgen in de wijze waarop onze ervaringen verlopen. We beseffen dat onze intuïtie, die we ons eerst gewaarworden als een ingeving en een innerlijk gevoel, zichtbaar wordt als een vluchtig beeld, als plaatjes in ons achterhoofd, waarop we onszelf iets zien doen of ergens heen zien gaan. Dat zijn de mogelijke wegen die we in de toekomst kunnen inslaan.’

Het tiende inzicht – James Redfield

1 Diamantjes in mijn ogen

‘En weet dat gisteren slechts vandaag herinnering en morgen vandaag droom is. En dat wat in je zingt en peinst verwijlt nog steeds binnen de grenzen van dat eerste moment, dat de sterren door de ruimte verstrooide.’

Kahlil Gibran

(Libanees-Amerikaans schrijver en kunstschilder 1883-1931)

○peens gebeurde het. In een flits, vanuit het niets, was ik in een ruim zonnig landschap. Ik hoorde een vreemd geluid, een soort muziek. Er was zand om mij heen, veel zand. De straat waarin ik was bestond niet meer. Het leek alsof alles stilstond, de aarde niet meer draaide, alsof ik in een vacuüm terecht kwam waarin ik oploste...

Ik was nog een kind. De straat was uitgestorven in tegenstelling tot andere dagen wanneer er kinderen speelden. De zon hoog aan de hemel scheen op de stoep van ons huisje waar ik loom zat te dromen. Ik kneep mijn ogen tot spleetjes, keek naar de strakblauwe lucht en de schittering op de daken. Ik sloot mijn ogen en zag kleine diamantjes. Diamantjes zoals de schitteringen op het water wanneer de zon erboven staat. De diamantjes werden groter. Toen de flits. Hij trof me zuiver en zou mijn leven lang glashelder blijven. Het gaf mij een diep gevoel van triestheid, eenzaamheid en verlangen. Verlangen naar wat? Ik wist niet waar het mee te maken had. Toch was het niet vreemd, het was van mij en had iets vertrouwds. Deze momenten herhaalden zich door de jaren heen en ik herkende het als 'het gevoel van heimwee'.

Onverwachte, wonderbaarlijke gebeurtenissen en gevoelens, onbegrijpelijk vanuit een gewoon standpunt, hebben de loop van mijn leven bepaald. Gebeurtenissen en 'toevalligheden' die van grote

invloed waren en nieuwe levensfasen voor mij openden, doordat ze richting en doel soms drastisch wijzigden.

Het was de periode in mijn jeugd van het kalme verglijden van dagen, waarin niets gebeurde en alles rustig voortkabbelde. Midden in de grote schoolvakantie die, in mijn belevenis, de hele zomer duurde. Het zijn spaarzame herinneringen waarvan enkele haarscherp verankerd zijn. Ik genoot van de warmte van de zon en de avonden die niet donker werden voordat ik sliep. Ik was bijna jarig en had nieuwe kleertjes voor mijn pop gevraagd. Ik vond het fijn om voor mijn pop, die ik Marijke had genoemd, te zorgen. Zij was een stenen pop met een lief gezicht en kort donker haar. Het haar was geverfd op haar stenen hoofd, dus zij hoefde nooit gekamd te worden. Ik kon helemaal opgaan in het verzorgen en koesteren van Marijke. Het was jammer dat ze zo koud aanvoelde, alsof de zomer geen vat op haar kreeg. Wanneer oom Toon, broer van mijn vader, op visite kwam, vroeg hij steevast: ‘Wat wil je later worden, moeder of zuster?’

‘Moeder,’ zei ik dan snel.

Wanneer je zo jong bent, komen de antwoorden spontaan van binnenuit, zonder erover na te denken. Alsof ze in je ziel besloten liggen, wetende dat ze voor het verloop van je leven belangrijk zijn.

Met verlangen naar het moederschap was ik geboren. Een uitgemaakte zaak waarover het lot had beslist. We woonden in een arbeiderswijk. De straat had zeven woningen aan de ene kant, en zeven aan de overkant. Woninkjes gebouwd in het begin van de twintigste eeuw, nog vóór de Eerste Wereldoorlog. Mijn moeder was opgegroeid in dezelfde woning. Er waren foto’s van het gezin van mijn grootouders in de achtertuin, dezelfde tuin waarin ik nu speelde. De woninkjes waren klein en eenvoudig. We hadden nog een ouderwetse ‘poepdoos’ zoals dat heette. De doos was het bankje, waarop je kon zitten. In de zitplank zat een rond gat dat je

met een deksel kon afsluiten. Er moest handmatig water door gespoeld worden. Stukjes krantenpapier werden gebruikt als toilet-papier.

In de voorkamer stonden vier stoeltjes en een salontafel met daarop een gehaakt kleedje. We zaten er nooit. Aan de zijmuur een opklapbed voor mijn oudste broer. De slaapkamers boven lagen direct onder het schuine dak. Aan de voorkant sliepen mijn ouders en ik. Het kamertje achter was voor mijn jongste broer. Op het stukje zolder was een vliering met kerstspullen, een ouderwetse speeldraaimolen en een fotoalbum met kartonnen dikke bladen. Daarin portretten van familie van moeders kant die ik niet kende. Geen vriendelijke mensen volgens mijn moeder. Het was een belangrijk uitziend boek. Een boek dat je niet in een huisje als het onze zou verwachten. Te chic, te mooi. Ik vond het prachtig. De kaft was van bruin leer en was bewerkt met versieringen en voorstellingen van een bootje, een park met planten en bomen. Toen ik later dat boek nog eens zag, vond ik het zonder portretten. Mijn moeder had ze er allemaal uit gehaald en weggegooid! Ik was verbaasd, want het ging om voorouders en bloedverwanten. Wellicht zou ik later gelijkenissen kunnen zien als ik ooit kinderen zou hebben. Alleen het portret van mijn oma was er nog. Een sepia foto van een vrouw met een zachte uitdrukking zonder glimlach. Een gezicht waarin ik een glimp van mezelf kon opvangen als ik er lang naar keek. Ze droeg een donkere jurk met een geruite inzet en pofmouwen. Op de hooggesloten boord zat een ovalen broche. Haar haar in een middenscheiding zat glad naar achteren en kwam met een wrong boven op het hoofd terug, waar het met een sierspeld bijeengehouden werd. Zij stierf vier jaar na het krijgen van haar vijfde kind, mijn moeder. De herinnering die mijn moeder aan haar bewaarde was, dat ze haar voor het raam zag zitten, kijkend naar de kinderen die buiten speelden. Te moe en te ziek om iets doen. Een andere herinnering was, dat ze opgetild werd boven de